

אהרים הזמינו את הקהל ביפה שעה אחת וחצי קדם ומכיון שאומרים שתיים, פרושו בלשון ועדיהעיר אחת וחצי והקהל עשה את שלו ויצא בצהרים... ומאידך ניסא. הרי גם ה"כח" הם מאהב"י ועשו את השבונם, כנראה, להיפך, כאותו בעל-העגלת. אם אתה אומר שלש וחצי, מסתמא כונתך לארבע ז"א להומש, ובאופן כזה "הרביצו" לקהל הירושלמי "חמש כנגד שתיים"...

ואני לא חכיתי כלל להזמנה. לא הספקתי אפילו לאכל ארוחת הצהרים ולבשתי בחפזון רב את בגדי-הספורט שלי לכבוד היום וחבשתי לראשי את כבע ה"דרכי" כמנהג עשרת-השבטים והמסוה שלי על פני. עשיתי כמו החבריא הקטנה שלי: אחת, שתיים, קדימה צעד! ויאללאה — ישר אל מגרש דיסקין. אנב, שמעתי כי הרב דיסקין הביע את תודתו ב"קול ישראל" ל"מכבים" וביתוד לוועדהעיר על הפרסום הגדול שעשו ל"אגודת ישראל" ע"י הפגישה אצל בנין דיסקין וקא, כנראה בזכות הרבנית מבריסק וזכרונה לברכה, אעפ"י שעדיין לא הודבקה שם אפילו מזוזה אחת לנשיקה...

כשהגעתי אל המקום כבר מצאתי את כל באייה כח שלנו וביה"ס כ"ו"ת, שיצאו כלם לקראת ה"כח"... העפלתי ההרח ונדחקתי בין הגדולים: ב"ישי עמד על-המש-מר ושכנו הביט ב"אספקלריה" המאירה על דרך מוצא וביניהם עמד קוממיות הקול. שחראי

שהתכוונ כנראה לצאת בהתחרות עם "הכח" מטעם ועדיהעיר וה"מכבים" — הקדמונים... על-ידי ראש הועד הלאומי הציץ פתאום מתוך הסלעים שלחו ירוק... לנאומים, ומא-חורי הופיעו — רק לא לגלות לזוגתי, למען השם! — שתי מתנוששות מחלוצות-המזרח, שהביטו אל המערב על דרך יפו וכחו יפה לנצח את כל בחורי ה"כח"... פתאום הסתער החמיון במחיות כפים לקראת המכור ניות השתורות שנראו מרחוק, ואולם בראו-תם כי הן מתנהלות בכבודת, רצו ה"מכבים" לקראתם ומצאו שם — עדר עזים....

ואחר העזים באו ה"תישנים" של המכבים ובשרו לקהל. כי ה"כח" יצא מראשון בתוך הבית מלאה אליקנט של הכרמל-המזרחי ונת-גלגלו ישר לדילב. שם נטעו יער של עשרים ושמונה עצים, כמספר כ"ה, ואי"ה בשור-בם פעם לא"י יזכו לראות שם בודאי את הדובים של יער הרצל. לאחר שעיה הקהל וכת אין לעמד, נתן צו לסגת אחר לבית-הכרם, ובשעה שעמד ראש ועדיהעיר והכרין כי הגדולים ילכו לבית-הכרם והקטנים לבית-הגריהם, הרימה ילדה אחת מתלמידות ביה"ס את שני אנרופיה בזעם-למולו...

חפשתי על שעריהכבוד כבית-הכרם את הכתבת: "מהכח" אל "הפעל", ולא מצאתי — כנראה, הרגישו זאת מראש... פתאם נשמע קול הרעם וברכתי בקול רם: שכחם וגבורתם מלא עולם! וחבל מאד שמפני הגשם

השוטף לא זכינו לשמוע את שירו של סילמן ואת נאומו של הפט. ואולם אין רע בלי טוב: מפני המים נתקררו המחות הנלהבים של המורים שההזיקו את תלמידיהם הקטנים במשך ארבע שעות וכל הפגישה נפלה — המימה... ואולם אנחנו נפלנו אל תוך המים והרפש ורק הודות לשתי שכנותי הצעירות שהלכו משני עברי לא נכשלתי הלילה. וב-הגיענו כלנו עם חשכה לפני בית-המשוגעים הופיעו המכוניות של ה"כח"... כשראו האור חים אנשים שיצאו לקראתם ביום חורף, כשכלם רטובים כחתולים שהוצאו מתוך המים ושקועים ראשם ורובם בתוך הרפש עד הטבור ממש, סבורים היו כי כל הקהל הקדוש הזה שייך מסתמא לבית-המשוגעים... אגב, בעברי לפני מושב-הזקנים ראיתי שני ישישים שיצאו לקראת האורחים ומ-שוחחים על אדותם, שאל אחד מהם את חברו: מה זה "הכח"? וענה לו השני: שכל אחד ואחד מהם הוא "על" בפילקא" (כדור בפולנית). וחשבתי בשעת-מעשה: לפנים היו לנו עלויים בראשיהם ועכשיו ישנם "עלויים" ברגליהם...

ובלכתי כדרך תחת הגשם הטוב עלו ההורים בלבי: אלעזר, ריג שאל, בצדק במאמרו ב"הארץ", מה יעשו בני א"י לפני-שת ביאליק ובלפור? ואני שואל: כמה יפגשו את משיח צדקנו כשיבוא לירושלם. מובטחני שאם חלילה יהיה משיח

"עם הארץ" בהלכות ספורט ולא ידע איך להרים את הדגל ול"הרביץ" את הכדור ישר אל השער, ואם לא ידע לתת "בוקסים" לכל מי שלא יציית לו כמו הילדה האמריקנית ב"מורה ומערב", לא יערכו לו ה"מכבים" שלנו כל פגישה, וזליג ויצמן לא ירשה בשום אופן לצאת לקראתו... ואם יתקדם כך ה"ספורט" אצלנו ויתפתח ה"פוטבול" בתוכנו כמו בזמן האחרון, הושב אני שעתי-דים לצאת פעם אצלנו ילדים עם כדורים קטנים עוד מבטן אמם...

ובררך הליכתי נמשכתי לבית-העם ומצאתי שם מיקירי ירושלם שבאו לקבל ול-הוביל את אורחיהם איש איש לביתו, כמנהג "בעל-יבתיים" בלילי-שבתות, שהם מובילים "ארח לשבת" לביתם...

כשאך יצאתי משם, עברו שתי עגלות כלאות ברחוב ועגלון ערבי אחד שהצליף בשוטו בקול באויר קרא לשני: "אינשאללאה כל יום "כח" עאנד אל-יהוד"...

* * *

אכלתי פת-ערבית בחטיפה, הטוף ואכל ורצתי אל התיאטרון "ציון" כדי לשמח בשמח ה"פוטבול". ואני ישבתי בקרדויות ע"י הפסנתר... והבטתי מבעד למסוה. על השורות הראשונות ראיתי את ה"בעצירק האהד-עשר" של וינה, את וינר'ל הקטנה עם הגרמנית שלהם והוינאות הנאות... ד"ר קרנר דבר מתוך הלב, וראש הועד הלאומי דבר

מתוך הכפתור הקרוב אל הלב... לאחר שש-מעתי את הנאומים העברים של קיש ופריוולנר, חשבתי כי לו היו פגישות רבות כאלה היו לומדים סו"ם עברית... חבל, שלא ישבתי שם למעלה כי אז הייתי עונה לאנגלי שאמר ל"כח" כי טוב להיות מנוצחים בירושלם מלהיות מנוצחים בווינה שטוב להיות מנוצחים בירושלם תוכלנה להוכיח!... ואולם בדיעבד, שמח אני שלא זכיתי לה-קפא על הבמה, ואומרים כי הנציב נהנה ב"טרויאטה" מן "הכור" (מקהלה) אך לא מהקור שיצא מהחור של הבמה וקבע את מושבו בתא הבינוני ותחתונים נעשו עליונים...

גם ה"מכבים" שלנו הפצו להראות את כחם הגדול ושאינם, חלילה, מקטלירקניא בריצה וקפיצה ובתוך הקהל היתה דיצה, לסוף הראו גם את גבורת ה"סוס" והקופצים עשו כל מיני "קונצים", ממש כנ"ו סיסרא בשעתו: כרע, שכב, נפל וכולי... ונפלא הדבר, הקהל שלנו אפילו שעל היציעות ישב בשקט ובד"א לפני ה"כח" יותר מאשר באופירה ומכש"כ בתיאטרון...

אין מה לדבר: טעות הבחור-הועצער נפלה כאן בארץ-ישראל — והחליפו את המח בכח... * * *

ומחמת שאני ממחר אל ההתחרות של

"הכח", שתהיה היום אחת "צ" הנני מקצר הפעם. עוד מעט נזכה כלנו לראות בעינינו את ה"בעיטה" הראשונה, לקיים מה שנאמר: וישמן ישראל ויב ע ט . . . לעשרת-השבטים ואפילו באלה שבאו במגדלים-הפורחים מכגד... ואני תפלה לנותן ליעף כח, שיחזק את אחב"י ויגנו על כבוד ישראל כי למה יאמרו הנויים?...

אנב, הנני מכין את הסמוקינג החדש שלי לכבוד הנשף שיערך אי"ה במוצש"ק זו באולם ביה"ס למל ע"י צעירי ת יושלם כדי לקיים מצות "כיצד מרקדין" עם גבורי ישראל וגאונו בעולם. כי למה נכחד? — הן בקורם זה הוא מאזר ע לא פחות חשוב מהקבור והטררם של הרי פישל למשל. ולולא דמסתפינא הייתי אומר שקבוצת גבורים כאלה בא"י היא מאזר ע לא פחות חשוב אפילו מ... ע י-ח ר ו ד !

בקצור: אני אץ רץ — אחת, שתיים: יחי ה"כח" בירושלם! * * *

כו, עיקר שכתתי. מאת אחד מתלמידי (תלמיד המחלטה הרביעית בגמנסיה) קבלתי את המכתב הזה: "לכבוד מורנו ורבנו הרב ר' עזמרת שליט"א. אחר דרישת שלומו הטוב, אני מבקש מכ' שיריעני בטובו, מכיון שהוא קרוב

לעיני עתונים ומערכות: האם אין העורכי-או חברי מערכת של עתון עברי צריכים לו-כור לפעמים גם פסוק בתנ"ך — לפחות במדה שזוכר, למשל, הד"ר ויצמן, שאיננו עוד קרוב אל העברית, כמהם? נאומו האחרון, (שהובא השבוע בתרגום עברי בדאר-היום וב"הארץ") נומר בפסוק זה: "ער וועט צוזאמענרופן די פארטריבינע פון ישראל און וועט צוזאמענ-קלויכו די צואוארפינע פון יהודה פון אלע פיער טיילן פון דער וועלט".

ב"הארץ" גליון תתקלד (מיום א שבוע זה) תרגמו: "וקרא ה' את פזורי ארץ ישראל ונרדחי יהודה יכנס מארבע רוחות העולם". אבל כמדומה לי שצורת הפסוק במקורו (ישעיה, י"א) הוא כד: "ואסו נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע וכפות הארץ". ואני שואל: האין חברי מערכת של עתון עברי שיש סהם גם שני משוררים, שעוד יש להם (או שצריך להיות להם) עסק עם "האר-תיות הקטנות" — האינם צריכים לזכור פסוק בתנ"ך? ואם לא זכרו, הלא היו צריכים לפתוח את הספר הקטן ולהעתיק משם את הפסוק כצורתו ולא כצורתו בז'רגון? או שמא... לא ידעו האדונים איה לה לבקש?"

תלמידך הנאמן ש—5.

נו, מה אתם אומרים, רבותי, להוצפת צעירינו בדרך הזה?

עז מות